

El sentit de l'amistat

A l'escriure aquest discurs penso en mi. Penso en la meva infantesa. He de dir que sempre m'ha costat fer amics, ser extravertida. Durant tota la meva vida he canviat infinites vegades de col·legi, i crec que aquest fet ha fet allunyar-me una mica de les persones, ja que sempre que em trobava en un ambient diferent, havia de començar de nou. "Hola em dic Patrisia i sóc nova" puc recordar que repetia cada vegada. Recordo el sentiment de no pertànyer a cap grup, tothom tenia el seu ja format i jo d'alguna manera m'havia d'incorporar.

Solia descriure'm com una persona bastant solitària, pensava que si feia les coses sola, em sortirien millor. Però he arribat a la conclusió que necessito envoltar-me de persones, necessito escampar tot l'amor que tinc dins meu. No puc ser jo sense persones amb les qui em senti còmoda sent-ho. Quina gràcia té ser graciosa si ningú es riu? Quina gràcia té saber escoltar si no hi ha ningú que t'expliqui les seves històries? La família sempre està i estarà, però aquelles persones amb les qui comparteixes experiències inoblidables i fas el ximple les 24 hores del dia, també formen part de la teva vida.

Aristòtil defineix l'amistat com "la cosa més necessària per a la vida". Els amics et fan riure, et fan plorar, aprendre, investigar, gaudir, t'ajuden, i com aquestes accions podria dir cent mil més. Es podria dir que els bons amics són "multiusos", serveixen per a qualsevol ocasió. Però el que és bo no només és el que aporten aquests éssers meravellosos, el que tu aportes en ells també et fa sentir virtuos. Quantes vegades us heu sentit valorats per donar un bon consell a un amic o fer-lo feliç quan no era el seu dia? Almenys per a mi aquests petits actes em fan sentir orgullosa de mi mateixa.

La soledat està bé, però si començo a pensar en els moments més marcats a la meva vida, podria assegurar que quasi tots són amb amics i companys. Són records que malgrat que estigui arrogant, seguda en una cadira de rodes, i més cega que ara, em faran somriure. Perquè Plató no tenia raó. Els records no són d'un món perfecte que ell s'imaginava, els records són del passat, del present i del futur. Són el més preuat tresor que ens ha donat la vida. El poder, només per uns segons, reviure una experiència genial que ha quedat gravada a la nostra ment.

Per últim volia donar les gràcies als amics del meu jo als 4, 6, 8, 12 i 17 anys que m'han fet adonar que sense ells mai hagués pogut construir el que sóc ara.

Patrisia Nzhionkhu Tshula